



Arrest

nr. 53 882 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MARTIN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U verklaarde problemen te hebben gehad met uw vroegere baas van Grand Kendi. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U werkte sinds augustus 2000 bij een chocoladebedrijf, Grand Kendi. In 2002 werd u overgeplaatst naar een logistieke afdeling. In 2006 bleek een deel van de voorraad te zijn verdwenen, u wist hier niets over. U werd gedurende drie maanden niet uitbetaald. U vroeg aan de directeur waarom u geen loon meer kreeg, waarop hij uw klacht doorstuurde naar de eigenaar van de fabriek, VARTANYAN. Een tijd later kreeg u te horen dat er goederen verdwenen waren en dat u hieraan schuld had. U diende 2.700.000 USD terug te betalen. U vertelde alles aan uw ouders, die schrik hadden dat u vals zou

worden beschuldigd met nog meer problemen in het vooruitzicht. Daarop nam u ontslag bij de fabriek op 8 juni 2006. Ook nadien werd u door mensen van VARTANYAN lastiggevalen. Een keer werd u zwaar aangepakt waarna u in het ziekenhuis verzorgd diende te worden. De politie hielp u niet omdat de broer van VARTANYAN in het Armeense parlement zit. Door al deze problemen besloot u om in juni 2007 te verhuizen naar Georgië. Eind 2007 nam u contact op met een journalist om uw verhaal kenbaar te maken. Tot januari 2008 verbleef u in Georgië. U vernam dat u familie nog steeds werd lastiggevalen, waarna u besloot terug te keren naar huis. U verbleef gedurende ongeveer een maand terug in Armenië. In februari 2008 werd u door de politie meegenomen ter ondervraging. U werd drie dagen vastgehouden en uw paspoort werd afgenomen. De journalist met wie u contact had opgenomen bleek te zijn vermoord en u werd hieraan gelinkt. U besloot in februari 2008 opnieuw naar Georgië te gaan. Daar verbleef u tot 7 december 2009. U vernam dat uw broer was opgepakt opdat u zou verschijnen. U belde met uw ouders in Armenië, waarna de politie uw verblijfplaats in Georgië had ontdekt. U besloot te vluchten. U reisde via Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België. Op 29 december 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. U verklaarde nochtans een journalist te hebben gecontacteerd om uw verhaal te doen. Hierop verscheen een artikel waarin over u bericht werd. Uw verklaring dat u aan dit artikel niet meer bent geraakt omdat u moest vluchten (CGVS, p. 2), houdt bovendien geen steek. Immers, u verklaarde dat u reeds eind 2007 met de journalist contact had opgenomen, terwijl u pas in december 2009 naar België bent vertrokken. Er kan van u redelijkerwijze toch verwacht worden dat u moeite zou doen om dergelijk bewijsstuk voor te leggen aan de asieldiensten. Ook van uw andere verklaringen (opname in het ziekenhuis na mishandelingen door de mensen van VARTANYAN, dood van de journalist) brengt u niet het minste bewijsstuk aan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal op flagrante wijze afwijken van de verklaringen die u deed in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, en wel op een aantal essentiële punten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u in uw vragenlijst dat u, na de aanval van de mensen van VARTANYAN, gedurende drie dagen ter verzorging in het ziekenhuis moest worden opgenomen (vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u gedurende 10 à 12 dagen in het ziekenhuis moest blijven. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop hebt u verklaard dat het geen drie dagen was, maar dat de pijn wel drie dagen duurde (CGVS, p. 3). Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg, waardoor deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

Ook verklaarde u in uw vragenlijst dat u eerst gedurende drie dagen door de politie werd vastgehouden, waarna u nog twee keer van huis werd meegenomen door de politie ter ondervraging (vragenlijst, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal haalde u ook aan dat u een keer gedurende drie dagen werd vastgehouden door de politie, doch u ontkende formeel dat u nadien nog door de politie werd meegenomen (CGVS, p. 4). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Hierop heeft u verklaard dat u zich niets meer herinnert en dat u bij uw aankomst erg gespannen was (CGVS, p. 4). Dit is echter evenmin een afdoende verklaring aangezien toch van u verwacht kan worden dat u ook tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal nog weet of u al dan niet na de eerste keer nog meerdere keren werd meegenomen door de politie. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Tenslotte zijn uw verklaringen betreffende uw reisroute en reisdocumenten niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u reisde met documenten die de reisbegeleiders voor u regelden (CGVS, p. 5). U verklaarde per auto te zijn gereisd via Wit-Rusland, Polen en Duitsland (DVZ, vraag 34). U verklaarde niet te weten onder welke naam u heeft gereisd, noch onder welke nationaliteit (CGVS, p. 5). Het is echter niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn gebracht van deze essentiële gegevens betreffende uw reisdocumenten, aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles aan de Schengengrenzen zeer streng zijn en dat reizigers persoonlijk worden gecontroleerd, waarbij te allen tijde naar de naam, nationaliteit en reisdoel kan worden gevraagd. Dit doet vermoeden dat u tracht om moedwillig uw reispaspoort (visum en reisdata) verborgen te houden voor de Belgische asieldiensten.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (geboorteakte, werkboekje, krantenartikel van 2004) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het krantenartikel uit 2004 handelt over het bedrijf Grand Kendi en vernoemt u met naam en toenaam, doch hierin is

allerminst sprake van de problemen die u aanhaalde. De andere documenten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat "(...) doet vermoeden dat u tracht om moedwillig uw reispaspoort (visum en reisdata) verborgen te houden voor de Belgische asiendiensten" in weerwil van verzoeksters verklaringen dat haar documenten haar afhandig werden gemaakt. Zij stelt voorts dat haar verklaringen aangaande haar reisweg uit de context werden getrokken, met name dat zij haar land van herkomst ontvluchtte wegens een ernstige en onmiddellijke bedreiging. Zij maakte een traumatische ervaring mee, zodat het normaal is dat details haar ontsnappen. Hetzelfde geldt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de duurtijd van haar hospitalisatie. Het is niet ernstig te noemen dat haar bescherming zou worden geweigerd omwille van een kleine vergissing in het eerste interview.

2.2.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.1.2. Verzoekster legt geen begin van bewijs neer ter staving van haar reisweg of vluchtrelaas. Dit gegeven vormt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoeksters geloofwaardigheid temeer daar haar problemen redelijkerwijs gemakkelijk te staven zijn gelet op het beweerde bestaan ondermeer van een krantenartikel betreffende haar voorgehouden problemen, de dood van een journalist en een ziekenhuisopname. Evenmin geeft zij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen alsnog enige stavingstukken te bekomen, hoewel zij hiertoe ruimschoots de tijd had. Verzoekster brengt niet de minste argumentatie bij ter verklaring van de algehele ontstentenis van een begin van bewijs. Tevens werd vastgesteld dat verzoeksters weergave van de wijze waarop zij reisde niet te rijmen valt met de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 14, Cedoca-antwoorddocument "toegang Schengenzone"). Zij verklaarde immers geen idee te hebben onder welke naam of nationaliteit zij reisde hoewel zij een persoonlijke controle riskeerde en derhalve redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij hierop voorbereid zou zijn. Verzoeksters betoog dat deze vaststellingen aangaande het reisverloop volgens de motieven van de bestreden beslissing doet vermoeden dat zij moedwillig haar paspoort achterhoudt in weerwil is met haar verklaring dat zij haar documenten diende af te geven is naast de kwestie, daar de commissaris-generaal dit vermoeden oppert, niet op basis van de afwezigheid van documenten, maar wel op basis van verzoeksters onwetendheid.

Voorts is de bestreden beslissing gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster omtrent de kern van haar relaas, meer bepaald de duurtijd van haar hospitalisatie en de vraag of zij na haar vasthouding gedurende drie dagen nog eens werd meegenomen door de politie voor ondervraging, verklaringen aflegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal die volstrekt uiteenlopend zijn met de antwoorden die zij gaf op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag van 5 juli 2010, p. 3-4 en vragenlijst, p. 2). Verzoekster tracht deze vaststellingen te vergoelijken door te verwijzen naar de traumatiserende ervaringen die zij zou beleefd hebben en stelt dat het niet ernstig is om haar een bescherming te weigeren op basis van een kleine vergissing.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag evenwel worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster toont niet aan de hand van een

medisch attest aan dat zij dermate getraumatiseerd is dat zij niet meer in staat zou zijn een coherent relaas te vertellen. De kwetsieuze feiten wijken af van het alledaagse en hebben een grote impact op verzoeksters verdere leven, daar zij de aanleiding vormden om haar land van herkomst te ontvluchten. Derhalve kan van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij hieromtrent eensluidende verklaringen aflegt. Verzoekster echter voldoet niet aan deze verwachting.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan aan verzoeksters voorgehouden problemen geen verder geloof worden gehecht. In haren hoofde kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.2. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER